

[Iver Poulsen.]

tions konkurrenceevne, står socialistiske skatteteorier jo til de uafhængiges liberale tanker som ild til vand, og en forudsætning for gennemførelse af vort forslag er, at politikerne har vilje til at bekæmpe inflationen, og den vilje synes jeg man har søgt forgæves efter hos regeringen.

Men vi håber, at andre liberale partier vil tage vort forslag med i overvejelserne, sådan som partiet venstre jo delvis har gjort med hensyn til en proportionalbeskatning til tops. Og hvis ikke de kan gøre det på andet, vil jeg opfordre dem til at gøre det på anbefaling af Jyllands-Posten, der slutter en ledende artikel om de uafhængiges udspil den 11. f. m. med følgende, som jeg gerne vil citere:

„Hvis bordet med samtlige partiers skattereformforslag nu alligevel skal ryddes, og der skal begyndes helt forfra på noget helt nyt, fortjener de uafhængiges tanker at indgå i overvejelserne.“

Jeg håber, der er politiske partier her, der deler Jyllands-Postens opfattelse, at vore tanker bør indgå i de kommende overvejelser.

Endelig vil jeg gerne sige, at vi uafhængige får stadig flere erfaringer for, hvor urimeligt og udemokratisk det virker, at små grupper her i tinget holdes uden for udvalgsarbejdet og derved unddrages den indsigt, man får i lovgivningen og i lovgivningsarbejdet netop igennem udvalgsarbejdet. Jeg vil endnu en gang opfordre de store partier til at ændre dette udemokratiske forhold, hvorefter de store og stærke tilsidesætter det krav på ligestilling, som burde være en selvfølge for ethvert medlem af folketinget. Jeg vil opfordre de store partier til at åbne udvalgsdørene så meget på klem, at de små grupper får adgang til i hvert fald at overvære udvalgmøderne; det kan ikke være hverken et ubeskedent eller et urimeligt ønske, vi her fremfører.

Ved behandlingen af finanslovsforslaget gav vi en udførlig begrundelse for, hvorfor vi ikke kunne stemme for dette lovforslag,

og med nøjagtig den samme begrundelse vil vor gruppe afholde sig fra at stemme for tillægsbevillingslovsforslaget.

Niels Westerby: Det er naturligt, at man ved folketingsårets afslutning forsøger at foretage en afrundende vurdering af det arbejde, der er foregået i årets løb. Når nu en stor del af medlemmerne af det høje ting holder grundlovsstaler ud over landet, tror jeg, de må sige, at der er god grund til at mindes den 5. juni 1849, den 5. juni 1915 og den 5. juni 1953, da vi gennemførte en række vigtige grundlovsrevisioner, men når man ser tilbage på, hvad der er sket i denne samling — og navnlig på alt det, der ikke er gjort, og de mange og lange taler med bortforklaringer af, hvorfor der ikke er sket noget — må man sige, at der er ikke ret meget at råbe hurra for.

Jeg lagde mærke til, at socialdemokratiets ordfører ikke uden selvfølelse sagde, at regeringen sidder stadig ved roret. Det var måske rigtigere at sige: regeringen sidder stadig, men den sidder bestemt ikke ved noget ror. Dette siger ikke noget om regeringens kvalitet eller mangel på kvalitet, men det siger noget om vor parlamentariske situation.

I perioden 1950-53, da man som bekendt havde en venstre-konservativ regering, var det meget almindeligt, at man i venstres vælgerforeninger, i det konservative folkepartis foreninger og i det hele taget blandt venstres og det konservative folkepartis vælgere sagde: vi kan ikke bestemme noget som helst, vi fører socialdemokratiets politik; når vi har regeringsmagten og må føre modpartens politik, så hellere kaste tøjlerne og lade de andre komme til. Det er vel sådanne stemninger, man i øjeblikket kan spore i socialdemokratiske kredse, f. eks. ved dannelsen af Socialdemokratisk Samfund. Der er en vis utålmodighed over, at den regering, som nu sidder, og som har et socialdemokratisk navn, i mange henseender fører andre partiers politik. Det hænger i virkeligheden sammen med, at regeringen